

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

Az Úr ezüstmisés papjának jubileumára.*

(Előadva a tatabányai Oltáregylet közgyűlésén, ahol ügyv.-igazgatónk beszélt.)

Ha a róm. kath. Egyházat el akarjuk képzelni lelki szemeinkkel, óriás méretű mozaik-kép jut eszünkbe, melynek minden egyes darabkája a legtekélyesebb metszési síkon illeszkedik egymáshoz és amelynek minden egyes darabkája más-más helyre illesztve bár, megegyezik egyazon rendeltetésben: teljesíteni felséges Alkotójának akaratát, gyönyörű egységgé olvadni, megalkotni Krisztus képét a földön.

Ennek a gyönyörű egységnek egy ezüstbe csillanó darabkája az Úr papjának ezüstmisés jubileuma.

Milyen nagy öröm az, amikor szülők gyermekeik és unokáik körében ünnepelhetik meg házasságuk 25 éves fordulóját, amit Isten kegyelméből együtt megérhettek, de mi ez ahhoz a bensőséges és a lélek mélységeiből feltörő boldogsághoz, amikor Isten szolgája hívei, lelki neveltjei és gondozottjai körében adhat halát Istennek azért, hogy megérhette a Krisztussal történt eljegyzésének 25 éves fordulóját.

Milyen leírhatatlan boldogság lehet, amikor egy tisztalelkű ifjú ráébred élete legszebb percében arra a megszentelt valóságra, hogy neki szólnak a zoltáros szavai: «Te pap vagy mindörökké», de mennyivel mérhetetlenül mélyesebb az örvendezés, amikor 25 évi papi szolgálat után is boldog áhítattal suttoghatja el: «nekem életem a Krisztus». Amikor az áldozatvállalások részben valósággá értek és a megharcolt küzdelmek és áldozatok nyomában serkenő vércseppek behullottak Krisztus áldozatának végtelen óceánjába. Hozhat-e valaki nagyobb áldozatot Isten fölszentelt szolgájánál, aki mindenről, még önmagáról is lemond, hogy mindenkinek mindene lehessen.

Amikor valaki megteszi életének döntő lépését, nem tudhatja milyen sors vár rá. De mikor egy ifjú Krisztus hívó szavára elhatározza, hogy rálép erre az útra, amelyen Ő, az örök főpap hordta a golgotás keresztet, tudja, hogy ezen az úton a szenvedés, a lemondás és megvettetés vércseppei piroslanak az öröm szíromlevei helyett és babér helyett keresztet szegélyezik ezt az utat.

És mégis. Évezredek óta ezrével járnak ezt az utat, amelyen Péter Júdea megkövesedett lelkű hypokritái között haladt el és amelyet Szent Pál tiport a zsidó diaszporáktól a széles római birodalmon át Hispániáig, ugyancsak ezt az utat taposták a katakombák rejtett világának hőslelkű papjai az arénák porondján, ezt a középkor egyházüldözői és szakadárjai sorfala között, ezt az antiklerikális és liberális korban és ezt napjainkig az újpogányság elvakult hirdetői között. Mindmennyi hős papjai, szelíd lelkű hithirdetői, tudós teológusai, legyőzhetetlen apologetái a rómak kat. Anyaszentegyháznak. Tudják, hogy mi vár rájuk és mégis mennyien vannak, akik vállalkoznak erre a hivatásra, mert ezt találják szépnek, a legszebbnek. Hajtja őket a Szentlélek tüze, meg a hegyi beszéd gyönyörű ígéretei és várja őket a nyolc boldogság hirdetőjének szelíd ölelése.

Viszik a napsugarat a jégmezőkre, elhintik a jó magot a parlagon heverő földbe, melybe Isten rajtuk keresztül hullatja kegyelemharomatát.

Minden pap Isten szép arcának testet öltött mosolya. Áldásra mozduló kezük Isten felemelő, simogató jobbja, ego te absolvójuk Isten és ember, atya és gyermek békés ölekezése.

* Előadva a tatabányai Oe. közgyűlésén, ahol ügyvezetőigazgatónk beszélt.

Mindenhol ott találjuk, ahol könny és szenvedés várja őket. Magukéva teszik Szent Péter tanítását: «Mindegyitek, amint kapta a kegyelmet, úgy közölje azt másokkal is, mint jó sáfárai Isten sokféle kegyelmeinek.» (Péter I. 7—11.)

Ezek a gondolatok jutnak eszünkbe, amikor az ország oltáregyleteinek központi ügyv.-igazgatója 25 éves papi jubileuma alkalmából róla megemlékezünk.

Amikor ma egy pillanatra megáll, hogy visszapillantson a megtett útra, amikor hátalt szívvél és szent örömmel felemeli az égre szemeit, az ország oltáregyleteinek dolgos kezű és imádságos lelkületű tagjai lélekben köréje sereglenek, hogy osztozkodjanak örömeiben és hálájában.

Örömeiben, hogy a jó Isten megengedte érni ezt a szép napot testi-lelki egészségben, munkabírása teljében és lelki békességben.

Háláját pedig megtoldjuk hálánkkal azért a felmérhetetlen kegyelemkicsordulásért, amit a jó Isten az Úr Jézus érdemei által igazgató Úron keresztül hullatott a földre.

25 év alatt hány ezer szentmise áldozat! Mindmegannyi elhárítása az Úr büntetésre mozdult jobbának.

25 év alatt hányszor emelte kezét bűnbánó lélek felé, hogy Krisztustól nyert hatalmával törölje tartozását és hányszor pecsételte meg ezt a szent kibékülést az Úr Jézus eucharisztikus testének kiszolgálásával!

25 év alatt sok zsenge kis élethajtást fürösztött meg a szent keresztség vizében és helyezte a legszeretőbb édesanya karjaiba, rájuk adta a fehér ruhát és megnyitotta számukra a mennyország kapuját.

25 év alatt de sokszor vitte el a szent útravalót a nagybetegek házába, hogy békességet vigyen a háznak és minden benne lakójának.

Mennyi irányítás, tanítás, szentbeszéd hangzott el ajkairól, mennyi kegyelmi szétszórása Krisztustól megszentelt lelkének!

Nem is említjük azokat a kincseket, amiket csendes magányban termel ki nemes lelkéből, melyek mind egy-egy piros-fehér-zöld színű drágakő papi életnek aranykelyhén.

Amikor szerető szívvél köszönetet mondunk velünk való fáradozásaiért, kérjük a jó Istent mindennapi imáinkban, hogy további útján is adjon sok erőt hivatásának minél tökéletesebb betöltéséhez és kérjük papi imáját, hogy oltáregyleti életünk minél szorosabban kapcsolódjék és illeszkedjék bele a nagy mozaiképbe.

Tatabánya, 1942 június 10.

Oltáregyletek nevében

Münsberger Jenőné

oltáregyleti tag.

Tisztelendő Központ!

Alázatos tisztelettel bejelentem, hogy templomunk részére kegyesen küldött adományokat megkaptuk. Meghatódott szívvel mondom köszönetet elsősorban a szentségi Jézusnak, hogy szent segítségével lehetővé tette, hogy a Tisztelendő Központ kegyes volt bennünket, illetve szegény templomunkat becses adományaival oly kegyesen megajándékozzon. Hálás köszönetet mondom azután a Tisztelendő Központnak s Oltáregyletünk nevében ígérem, hogy mindenkor imádkozni fogunk, hogy a szentségi Jézus bőséges áldása, kegyelme kísérje Tisztelendő Központ áldásos munkáját s tehetségünkhöz mérten törekedni fogunk elkövetni mindent, hogy a Tisztelendő Központ áldásos irányítása mellett a szentségi Jézus szolgálata minél nagyobb mértékben terjedjen el községünkben.

A kegyes adományokat még egyszer alázatos szívvel köszönve vagyok

Tiszaeszláron 1942 június 27-én.

legmélyebb tisztelettel alázatos szolgálja

Csikán Lajos lelkész

A Szentatya áldását küldte ezüstmisés ügyvezető igazgatóknak.

Abban a lelkes ünneplésben, melyben június 19-én az országos Központ házában részesült Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, a B. O. K. Oe. ügyvezető igazgatója (Dr. Mészáros János prelátnok kanonok-főesperes országos igazgatónk az oltáregyesület, gróf Révay Simonné a Mária Kongregációk, özv. Grüner Tivadarné az oltáregyesület központi választmánya, Lippach Sándorné a központi terjesztőnk nevében köszöntötték a kiállítás drapériával díszített pompás helyiségében, és ugyanott adták át a művészi keretbe foglalt és párnás barnabőrbe kötött lelki-csokros lapokat, amelyeket az oltáregyesületek tagjai ajánlottak fel ez alkalomra), nem hiányzott Szentséges Atyánknak áldása sem. A Szentatya — euch. világkongresszusi sekrestyésére (Dr. Mátrai volt!) szerető atyai szívvel adta felszentelésének 25 éves fordulóján apostoli áldását. Az áldásról két dokumentum is érkezett. Az egyik a bíboros államtitkár távirata, melyet eredetiben közlünk:

Citta del Vaticano VI. 19.

Revmo Julio Mátrai Budapest Üllői-út 75.

Augustus Pontifex Tibi XXV. Sacerdotii Natalem APOSTOLICA BENEDICTIONE Laetificat, Qua auspice in laudabilibus propositis perseverans virtutibus meritisque crescas
— Cardinalis Maglione —

Magyarul:

Vatikánváros VI. 19.

Mátrai Gyula főtisztelendőnek Budapest, Üllői-út 75.

Őszentsége apostoli áldással örvendezteti meg papságod 25 éves születésnapját, hogy ezáltal dicséretes törekvéseidben kitartva növekedjél erényekben és érdemekben.
— Maglione bíboros —

A távirat a legbensőbb örömmel töltötte el ügyvezető igazgatónkat és beáramáztatva lakása díszhelyén őrzi azzal az imazsámmal együtt, melyet XII. Pius, mint bíboros legátus az euch. világkongresszuson Budapesten használt.

A másik dokumentum a Mária Reparatrix Társaság generaliszájának (a Társaság lelki javainak állandó részesévé tette Dr. Mátrait ő is) kérésére adott gyönyörű kivitelű szokásos pápai áldás *Őszentsége sajátkezű aláírásával*.

Örüljünk neki! Hisz oltáregyesületünknek — melyért Dr. Mátrai dolgozik — megbecsülése és gazdagítása ez a pápai áldás. De imádkozzunk is azért, hogy a távirat jókívánásait kitermelje ügyv. igazgatónk nál a apostoli áldás!

Központi

A Jézusom Örömom (eucharisztikus gyermeklap, havonként jelenik meg lelki és szórakoztató tartalommal ugyancsak az Országos Központi Oltáregyesület kiadásában) *szepember 1-én új évfolyamába lép.* Az oltáregyesületek figyelmét felhívjuk e kedves folyóiratra! *Minden oltáregyesületben legyen egy terjesztő és folyóirat terjesztésével megbízva.* Kér mutatványszámot és körüljár a gyermekes (9—14 éves) családokban, összegyűjti az előfizetéseket és a Központba beküldi. A Központ az ő címére küldi a megrendelt példányokat. Lehet az «előfizetést» utólag is (példányonként fizetés esetén) beküldeni. Ez esetben minden csomaghoz csekket mellékelünk. **A Jézusom Örömom** előfizetési ára egy példány külön címre **1 P 50 fill.** (ezért 12 számot küldünk). Egyes szám külön eladva 15 fillér. **Csoportos előfizetésnél 50 példánytól kezdve 1 P 20, illetve 12 fillér. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.** Ugyanaz mint az Örökimádás-é.

Egy egykori délceg francia lovastiszt, aki később Isten úttörő s alázatos szolgálója lett a «sötét» Afrikában: P. Foucauld, sehogysem tudta megtanítani új híveivel a «Rózsafüzér»-nek még egyetlen tizedét sem. Isten iránti rendíthetetlen szeretetéből úgy hidalta át a «Rózsafüzér»-t, hogy a nagyszemnél ezt mondatta híveivel: «ISTENEM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!», a soron következő tíz kisszemnél pedig, mintegy az előbbi vallomás aláhúzásául, így imádkoztatta őket: «ISTENEM SZERETLEK!»

Mikor a fenti módon elimádkoztam egy egész «Rózsafüzért», különös és jóleső érzés lepte el a Lelkemet. Rájöttem, hogy még a hívő is inkább *közvetve* imádkozik a legfőbb Úrhoz, az ATYÁHOZ, s íme P. Foucauld «rózsafüzére» szerint *közvetlen* Istennek hódolhatunk, hálálkodhatunk. Idővel éreztem, hogy ezt ki kell bővítenem s így alakult ki az alább részletezett «SZENTHÁROMSÁG-RÓZSAFÜZÉR», melyet szeretettel ajánlok felebarátaimnak — magánhasználatra, illetve magánjátatosságra — az amúgyis kissé feledésbe ment Szentháromság-tisztelet felújítására.

A «Szentháromság-olvasó»-t az alábbi módon mondjuk:

<p>A Keresztnél: I. nagyszemnél: A 3 különálló kisszemnél:</p> <p>II. nagyszemnél: Az első tizednél tízszer:</p> <p>III. nagyszemnél: A második tizednél tízszer:</p> <p>IV. nagyszemnél: A harmadik tizednél tízszer:</p> <p>V. nagyszemnél: A negyedik tizednél tízszer:</p> <p>VI. nagyszemnél: Az ötödik tizednél tízszer:</p> <p>Újra a Keresztnél:</p>	<p>Hiszekegy . . . Szentháromság, teljes szivemből szeretlek! 1. Istenem, szeretlek! 2. Jézusom, szeretlek! 3. Szentlélek, szeretlek! ISTENEM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK! Istenem, szeretlek! JÉZUSOM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK! Jézusom, szeretlek! SZENTLÉLEK, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK! Szentlélek, szeretlek! SZÚZANYÁM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK! Szűzanyám, szeretlek! MINDENSZENTEK, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK! Mindenszentek, szeretlek! SZENTHÁROMSÁG, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!</p>
--	---

Olcsay Géza..

Budapesti Központi Oltáregylet Elnökségének Budapest

Amikor az idecsatolt levelezőlap-elismervényen igazolom a kuncsorbai templom számára aján-dékozott felszerelési tárgyak átvételét, méltóztassék megengedni, hogy úgy a magam, mint a kuncsorbai egyházközség nevében hálás köszönetünknek adjak kifejezést azért a megértő jóindulatért, amellyel a Budapesti Központi Oltáregylet Elnöksége most már ismételtlen tüntetett ki bennünket, amidőn a pár éve épült kuncsorbai templom számára felszerelési tárgyakat ajándékozott. Ez a megértés mindenesetre hozzá fog járulni az alföldi tanyavilág szétszórtságában a protestáns tömegek között élő katolikus hívek vallási öntudatának emeléséhez. Hála Istennek, ott, ahol néhány évvel ezelőtt még a Törökszent-miklóstól Mezőtúrig terjedő 30 km-es távolságban csak szétszórt tanyákat látott az ember, most ennek a távolságnak éppen a felében emelkedik a tanyák fölé egy kis templom tornya is a kereszttel, hogy felemelje magához az alföldi magyar lelkét is és egybetartsa erejével a szétszórt nyáját. E kis templom vonzóerejéhez nagyban hozzájárult az Oltáregyletnek nemes támogatása, amelyért ismételtlen hálás köszönetet mondunk és a jövőre, az Egyesületre és annak Elnökségére a jóságos Jézus bő áldását kérjük.

Hálás tisztelettel
Törökszentmiklós, 1942 június 11.

Dr. Bóthy Lajos
érseki tanácsos, esperes, plébános.

Az elhanyagolt Szentségházak.

Láttam egyet messze Budapesttől. Nem írom meg, hogy hol. Óriási elhagyott hercegi parkban, amelynek ellopkodták már a kerítését is (egy nagyrészben luteránus községben), áll a kastély gazdátlan gondozatlanságban s ennek a földszintjén egészen siralmas állapotban a régi kápolna, amely a herceg életében is a falu kevésszámú katolikusanak temploma volt. Gyönyörű vadásztrofeák között mentem a kápolna ajtajáig. Benyitottam a régi kilincstelen ajtón. Minden öreg és elhanyagolt. Az öröklámpa nem ég. Talán nincs itt az Úr Jézus — gondolom. A szentségházban benne a kulcs. Megforgatom és kinyitom az ajtócskát. Ott az áldoztató kehely, rajta a takaróköpenyke. Benne a Szentség! Szegény Úr Jézus! Te ilyen környezetben, ilyen elhagyatottan is ittmaradsz! Pár fohász után ablakot nyitok, hogy a dohos levegő kicserélődjék. Megnézem a ruhákat! Hihetetlenül silány gyolcsalba, leszakadt csipkével. A vállkendőn csak akkora kötő, hogy elől lehetne összekötni; a kehely aranyozása egészen lekopott. A kehelykendő szabálytalanul piciny rongyos kis gyolcsdarab. Miseruhából nincs zöld. Egy valamikor nagyon szép, virágos fehér brokát, de elől két tenyéryí sebbel (rongyos) miseruhát találtam. Majdnem megsirattam külsőleg is az elhagyott Krisztust. Lélekben pedig napokon át sírtam és térdeltem Előtte bocsánatát kérve és Elébe öntve az Oltáregyesület tagjainak hűségét és szeretetteljes figyelmét, amellyel azon szegény templomokban gondoskodnak Róla, amelyeknek kérelme idején eljut a Központba: Mindezt felajánlottam a szentségi Úr Jézusnak és megígértem Neki, hogy amint papot kap ez a helység, az Oltáregyesület elnöknőjénél közbenjárók érdekében. De más gondolatom is jött. Milyen nagyszerű volna, ha a Központnak egy «repülőcsoportja» volna, mely felkeresné és rendbehozná az ilyen elhanyagolt szentélyeket! Most még nem, talán valamikor szervezhetünk ilyent. De addig is legalább az oltáregyesületek imádási óráinak szándékai közé kell felvennünk azt, hogy imádni akarjuk az Úr Jézust az egészen elhanyagolt templomok — porlepte, megrevült — és megrozsdásodott kulcsú szentségházában, amint a kialudt öröklámpa sötét árnyékában még így is vár napokon, heteken, hónapokon át egyetlen látogatót sem kapva szeretete önemészto rabságában.

Ó milyen is az Úr Jézus! Mennyire kell szégyenkeznünk Előtte érzékenységünk miatt! Ő szeretetből tűr, szeretetből vár és visel el mindent! És az a szegény nép akikért ott van, hogy örült a szentmisének! Amint hírét vették — nagyrészt cigányok, szegények és pár határvadász katona — zöld ágakat hoztak, hogy eltakarják a falak ólomzürke szennyét. A parkban a régi, még élő nagyúri díszfa, a Pavlovnya virágzott, erről hoztak bódító illatú csokrokat és egyszerre megszépült a szegény piszkos oltár. A virágillat kiűzte az undorító dohos szagot, megtelt a kápolna ájtatoskodókkal. Előkerült a nyugalomban levő «falu-atyja», a kántor, — ki egymaga heroikus küzdelemmel, műkedvelő előadások jövedelméből emele-

tes katolikus iskolát épített — és patinás hangon kezdte énekelni a néppel a régi «Bemegyek szent templomodba» éneket. Ó ti aposztrofált aranyoszlopok, de nagyerejű képzelet kell ahhoz, hogy könnyek nélkül gondolhassunk reátok itt ebben a porlepte szegénységben! De meg volt az a vigasztalásunk, hogy az Űristent a legnagyobb mértékben dicsőítettük a szentmiseáldozat bemutatásával. Olyan tárult a mennyei Atya szeme elé, amely Őt a legnagyobb mértékben gyönyörködtette. A szegény, küzdő nép a pap kezében, abban az elhagyott kápolnában magasraemelte a szentségi Jézust. Azt az Űr Jézust, aki — bár Neki adatott minden hatalom égen és földön — feláldozta magát a kereszten engedelmességből és zugolódás nélkül. Azt az Űr Jézust, aki ebben a Szentségben velünk akart maradni a világ végezetéig, hogy «Általa, Vele és Benne éljünk!» Amikor Őt látja a mennyei Atya, nem lát mást csak Őt s minket csak Őbenne, az Ő fényességében, gyarlóságaink és tökéletlenségünk helyén az Ő dicsősége ragyog rajtunk; általa, vele és benne kedvesek vagyunk az Égnek. *Gondoljunk Űrfelmutatáskor* azokra a templomokra és kápolnákra, ahol már régen várja a mennyei Atya az Űrfelmutatást, de hiányzik a pap, ki az áldozatot bemutassa. Akarjuk azokat az áldozatokat szívesen meghozni, amelyek megszüntetik ezeket az állapotokat. Imádkozzunk jó papokért! (Megtudtam, hogy egymásután szerencsétlen rossz papok voltak a plébánián, amelyhez ez a kápolna tartozik.) Szeressük oltáregyesületi hivatásunkat és induljunk neki buzgón majd az ősszel az oltáregyesületi életnek, hogy buzgóságunkkal eltűnjék a szenny, a doh, a rongy, a kopottság és pusztulás utálatossága édes magyar hazánk minden szentélyéből és helyébe az a Mária anyai szívével dolgozó buzgóság lépjen, amelyért nemcsak bennünket, hanem édes hazánkat is meg fog áldani az Űr.

Központi.

Dr. Mátrai Gyula p. kamarás ügyvezető igazgatónk ezúton mond hálás köszönetet az oltáregyesület m. t. tagjainak azért a sok kedvességért, amellyel ezüstmiséje alkalmával elhalmozták. Mélységes meghatottsággal szemlélte a lelkicsokros album gazdag tartalmát (szentmisék, szentmishallgatások, imádási órák, szentáldozások, lelkiáldozások, rózsafüzérek, röpimák, jócselekedetek stb. művészi kivitelű rajzolt és festett keretekben) s azonkívül a felajánlott anyagiakból beszerzett ajándéktárgyakat, köztük a szép meggypirosbársony bevonatú berselyt és a *Müller Károlyné* művészi kivitelű (Öminenciája is megcsodálta és megdicsérte kiállításunkon!) piros rózsákkal hímzett fehér selyem^ypalástját, a Mária Reparatrix Társaság által készített és felajánlott gyönyörű recsecsipkés albát stb. Az országos igazgató üdvözlő szavaira mondott válaszában Dr. Mátrai hangoztatta, hogy eszköznek érzi magát az Isten kezében, amit látszólag tett, Isten tette általa. Neki legyen érette hála és dicsőség!

Teljes búcsúk: Aug. 5., 6., 15., az imádási óra napján a közös összefüvetel napján és egy tetszésszerinti napon.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**